

בן הצייד

צפון סיביר

יצא פעם צייד עם בנו לציד בטייגה. הם חטבו אשוחים צעירים ובנו להם סככה סביב גזע של עץ לבנה עבה. אמר אבא צייד לבנו "צריך להיזהר. מסוכן כאן בטייגה." "אני לא מפחד מאף אחד!" ענה לו הבן "אין בי כל פחד. אתגבר על כל מי שינסה לתקוף אותי!" התחיל אבא לנזוף בו "אל תדבר כך. אתה עוד צעיר, אין לך מספיק כוח. מוטב שתגיד 'אזהר, אפחד מכל אחד!'" "לא" ענה הבן "לא אגיד כך. אם לא יהיה לי די כוח, אנצל את הזריזות שלי. אתגבר על כל אויב!" לא הספיק לדבר כשנמר גדול התקרב

לסככה. הוא הציץ פנימה ושאל "מי כאן מתרברב שיתגבר על כולם?" אבא ראה את הנמר, נבהל, מרוב פחד התחיל לרעוד ובקושי הוציא מפיו "זה לא אני דיברתי... אני מפחד מכל אחד.. ואני מפחד ממך מאוד.. תסתובב, אל תביט עלי. אני רוצה לצאת מהסככה!" הנמר הסתובב ונתן לצייד לצאת. והצייד התחיל לרוץ הביתה בכל כוחותיו. והנמר ושוב שאל "אז מי התרברב כאן שיתגבר על כל אחד? מי זה שלא מפחד מאף אחד?" הנער לא נבהל וענה "אני לא מפחד! אתגבר על כולם!" אמר הנמר "אז בוא ונאבק. אם אתה חזק יותר, תהרוג אותי. ואם אני יותר חזק, אוכל אתך!" הוא הכניס את ראשו הגדול וכפותיו לתוך הסככה והתכוון לתפוס את הנער. הנער קפץ, רצה לעבור מעל הנמר, אבל זה הרים את ראשו ולא נתן לו לעבור.

"נו, מה תעשה עכשיו?"

ניסה הנער להשתחל מתחת לראשו של הנמר, אבל זה הוריד את הראש ושוב לא נותן לו לעבור!

אבל אז הנער התחכם. הוא עשה תנועה כאילו רוצה לזחול מלמטה. הנמר השתופף וחכה. והנער ופתאום הופ! קפץ מעל ראשו של הנמר ועלה מיד לצמרת של עץ הלבנה.

הנמר קפץ אחריו, רצה לתפוס אותו אבל לא הספיק. מהתנופה נכנס להתפצלות של העץ וראשו נתפס בין שני ענפים. הוא שרט את קליפת העץ בכפותיו. הכה בזנבו החזק אבל לא יכול להשתחרר.

הנער בינתיים ירד מהעץ ואומר "אמרתני שאני לא מפחד מאף אחד ואתגבר על כל אחד?"

הנמר שתק, לא יכול לענות דבר. וכבר הפסיק להניף את זנבו, נחלש, עוד מעט יתעלף, ימות.

הסתכל הנער על הנמר וחשב "למה לתת לו

למות?" הוא לקח גרזן וחתך אחד מהענפים של ההתפצלות. הנמר נפל על הארץ. שכב שם הרבה זמן עד שהתאושש. אז קם על רגליו והביט למעלה, על הענף גבוה שעליו התיישב הנער.

שאל הנער את הנמר "מדוע לא תלך? לך כבר!" הסתכל הנמר עליו ואמר "אתה נועז וזריז. וגם טוב-לב. לא נתת לי למות. רד משם. אזמין אתך להתארח אצלי ואתן לך מתנה יפה."

הנער ירד מהלבנה. הנמר אמר לו לעלות על גבו וכך יצאו ביחד לדרך.

הלכו דרך טייגה, דרך הרים, הרבה זמן הלכו. בסוף עלו לפסגה של הר גבוה. ראה שם הנער - מקום מלא חיים. במרכז יורטה חורפית גדולה, כלבים קשורים. סביב היורטה, על עמודים תלויים עורות של נמרים.

הנער ירד מגבו של הנמר, הסתובב ורואה - הנמר איננו. לפניו עומד אדם צעיר, גבוה,

ולידו על הארץ מונח עור של נמר. השתומם הנער, לא ידע מה לחשוב. והצעיר תלה את העור על עמוד ואמר "אנחנו הולכים כנמרים רק בסביבות שלכם, וכאן אנו חוזרים להיות בני-אדם. בוא, נכנס ליורטה שלי."

נכנסו ליורטה ושם ראה הנער איש זקן. הוא הסתכל על הנער ושאל את הצעיר "את מי הבאת לי הנה?"

"אבא, זה צייד שהציל אותי ממוות. חשבת שאני חזק ממנו ורציתי להיאבק אתו. והוא זריז, קפץ מעלי ועלה לעץ. רציתי לתפוס אותו ונתפסתי בהתפצלות ענפים. אילו הוא לא היה חותך את הענף, הייתי מת, לא הייתי חוזר אליך, היית נשאר ללא בן!"
הזקן הניע בראשו ואמר "אז צריך לתת לו מתנה יפה!"

הוא קם והביא מזחלת גדולה. התחיל להעמיס עליה עורות צובלים. הרבה זמן העמיס, קשה לספור כמה עורות שם על המזחלת. אחר כך אמר "עכשיו סע

הביתה!"

אמר הנער "איך אלך הביתה? אינני מכיר את הדרך. אטעה בטייגה."
"לא תטעה. המזחלת תדע את הדרך בעצמה."

ואכן המזחלת בעצמה נסעה. היא ירדה מההר הגבוה, עברה דרך הרים אחרים, ואחר כך בטייגה. נסעו כך הרבה זמן. בסוף הגיעו ליורטה של אבא הצייד. ואבא יושב ביורטה, מתאבל. פיסל דמות של הבן מחתיכת עץ ורק מביט עליה ובוכה. חושב לעצמו "הנמר טרף אותו. נשארתי לבדי.. איך אחיה עכשיו?"

והבן עומד לפני היורטה וקורא לאבא. אבא יצא ולא האמין לעיניו. הבן שלו עומד לפניו, שלם ובריא, ועוד הביא עמו עורות צובלים. כל כך הרבה עורות שצייד הישוב במשך חמש שנים לא יצודו!